

11-GIỚI CHẶT PHÁ CÂY SỐNG

Khi Phật an trú tại Tinh xá Khoáng-dã, nói rộng như trên. Bấy giờ, thầy Tỳ-kheo quản sự tự tay chặt cây, bẻ cành lá hoặc hái hoa quả, nên bị người đời chê trách như sau: “Các người xem kia! Sa-môn Cù-đàm dùng vô lượng phương tiện khiến trách sát sinh, khen ngợi không sát sinh, thế mà giờ đây tự tay chặt cây, hái hoa, giết hại mạng sống thực vật, mất hết phép tắc Sa-môn, có đạo nào như thế?”.

Các Tỳ-kheo bèn đem sự việc ấy đến bạch với Thế Tôn. Phật liền bảo gọi Tỳ-kheo quản sự đến. Khi thầy đến rồi Phật hỏi: “Này Tỳ-kheo, ông có làm việc đó thật chẳng?”.

Thầy đáp: “Có thật như vậy bạch Thế Tôn”.

Phật liền khiển trách: “Đó là việc xấu. Trong đó tuy không có mạng sống, nhưng không nên làm cho người ta sinh ác cảm. Các ông cũng có thể tạo ra được một sự nghiệp nhỏ, hãy bỏ bớt các việc lật vạt. Từ nay Ta không cho Tỳ-kheo tự tay chặt đốn cây cối, phá hoại thân của quý”. Thế rồi, Phật truyền lệnh cho các Tỳ-kheo đang sống tại Khoáng Dã phải tập họp lại tất cả. Vì mười lợi ích mà chế giới cho các Tỳ-kheo, dù ai nghe rồi cũng phải nghe lại:

“Nếu Tỳ-kheo phá hoại mầm sống của cây, phá thân của quý, thì phạm Ba-dạ-đề”.

Giải Thích:

Mầm sống của cây: Gồm có năm loại:

1. Củ, rễ.
2. Thân cây.
3. Đốt cây.
4. Lõi cây.
5. Chồi cây.

Đó gọi là năm mầm sống của cây.

Thân của quý: Cây lớn, cây nhỏ, cỏ.

Phá hoại: Đốn chặt hủy hoại, nếu đốn chặt hủy hoại thì phạm Ba-dạ-đề.

Ba-dạ-đề: Như trên đã nói.

1. Củ, rễ cây: Củ gừng, củ sen, củ khoai nước, củ cải, củ hành. Các loại củ cây như vậy phải dùng lửa làm cho sạch (nấu chín), hoặc dùng dao gọt sạch. Đó gọi là củ cây.

2. Thân cây: Như các loại: Ni-câu-luật, Bí-sát-la, Ưu-đàm-bát-la, dương liễu. Các thân cây như vậy nên dùng lửa làm cho sạch, hoặc

dùng dao gọt cho sạch. Đó gọi là các loại thân cây.

3. Đốt cây: Như trúc, cỏ lau, nứa. Các loại đốt cây như vậy nên dùng lửa làm cho sạch, hoặc dùng dao gọt cho sạch, hoặc vạc bỏ các mắt cây. Đó gọi là đốt cây.

4. Lõi cây: Như củ cải, rau đắng, cây chàm. Các thứ do lõi sinh ra nên dùng lửa làm cho sạch, hoặc dùng tay chà cho sạch. Đó gọi là lõi cây.

5. Chồi cây: Gồm có mười bảy loại hạt giống, như trong giới thứ hai đã nói. Các loại chồi cây như vậy nên dùng lửa làm cho sạch, hoặc lột vỏ cho sạch. Đó gọi là chồi cây.

Các giống thực vật gồm có:

1. Khổa-hạch-chủng.
2. Phu-khổa-chủng.
3. Xác khổa chủng.
4. Cối-khổa-chủng.
5. Giác-khổa-chủng.
6. Anh-vũ-trác.
7. Hoàn-xuất.
8. Hỏa-thiên.
9. Thời-chủng.
10. Phi Thời-chủng.
11. Thủy chủng.
12. Lục chủng.
13. Tiên tác cánh sanh chủng.

1. Khổa-hạch-chủng: Như La-lợi-lặc, Tỷ-ê-lặc, A-ma-lặc, Khước-thù-la, Toan tảo. Các loại trái như vậy nên dùng móng tay cạy hạt bỏ, rồi ăn. Nếu muốn ăn cả hạt thì nên nấu chín. Đó gọi là Khổa-hạch-chủng.

2. Phu-khổa-chủng: Như Bí-bát-la, Phá-cầu, Ưu-đàm-bát-la, Lợi-nại. Các loại có vỏ bọc như thế nên dùng lửa làm cho sạch. Khi chín, nó tự rơi từ trên cây xuống đất, nếu bị va vào cây đá, nó sẽ tróc vỏ như dấu chân muỗi thì được xem là sạch. Không được ăn luôn cả hạt. Nếu muốn ăn cả hạt thì phải nấu chín. Đó gọi là Phu-khổa-chủng (loại hạt có vỏ bọc).

3. Sác-khổa-chủng: Như trái dừa, trái hồ đào, trái lựu, các loại trái có vỏ cứng như thế nên dùng lửa làm cho sạch, hoặc làm vỡ ra. Đó gọi là Sác-khổa-chủng.

4. Cối-khổa-chủng: Như rau thơm, rau tía tô, đậu, các loại rau như

vậy nếu chưa ra trái thì dùng tay vò làm cho sạch, nếu đã có trái thì dùng lửa làm cho sạch. Đó gọi là Cối-khỏa-chủng.

5. Giác-khỏa-chủng: Như các loại đậu lớn nhỏ, hay đậu ma sa, các loại đậu như thế, nếu chưa có hạt, thì dùng tay làm cho sạch, nếu đã có hạt, thì dùng lửa làm cho sạch. Đó gọi là Giác-khỏa-chủng.

6. Anh-vũ-trác: Các trái cây bị chim anh vũ mổ vỡ rơi xuống đất, có vết như dấu chân muỗi, thì gọi là sạch (tịnh), bỏ hạt được phép ăn. Nếu muốn ăn cả hạt thì phải dùng lửa làm cho sạch. Đó gọi là Anh-vũ-tịnh.

7. Hoàn-xuất: Các loại hạt được bọ ngựa, khỉ ăn vào rồi ỉa ra thành phân thì được xem là tịnh (loại hạt hợp lệ). Đó gọi là Hoàn-xuất.

8. Hỏa-thiên: Nếu trái cây bị lửa thiên nhiên đốt cháy, rơi xuống đất được xem là tịnh. Đó gọi là Hỏa-thiên tịnh.

9. Thời-chủng: Vào mùa lúa thường thì cấy lúa thường, mùa lúa mạch thì cấy lúa mạch. Những loại hạt lúa này nên dùng lửa làm cho sạch. Hoặc bóc vỏ làm cho sạch. Như tại nước Câu-lân-đề, khi nông dân thu hoạch lúa đổ thành đống, họ sợ loài phi nhân lấy trộm nên dùng tro rải lên trên để làm dấu, như thế gọi là tịnh. Như trường hợp thầy tri sự có lấm lúa chưa tác tịnh, sợ Tỳ-kheo trẻ tuổi không biết thể thức, nên sai tịnh nhân dùng lửa tác tịnh, lửa cháy, cháy lan đốt hết lấm thóc. Lúc ấy Tỳ-kheo được nói: “Thóc đã đem đi xay hết rồi”, thì không phạm tội. Đó gọi là Thời-chủng.

10. Phi Thời-chủng: Như vào mùa nếp mà gặt lúa mạch, vào mùa lúa mạch mà gặt nếp, thì nên dùng lửa tác tịnh. Đó gọi là phi Thời-chủng.

11. Thủy-chủng: Như hoa Ưu-bát-la, hoa Câu-vật-đầu, hoa Hương đĩnh, củ của các loại hoa ấy nên dùng lửa tác tịnh, hoặc dùng dao gọt. Đó gọi là Thủy-chủng (thực vật sống dưới nước).

12. Lục-chủng: Gồm có mười bảy loại lúa, cần phải bóc vỏ tác tịnh, hoặc dùng lửa tác tịnh. Đó gọi là Lục-chủng (thực vật sống ở đồng bằng).

13. Tiên-tác-hậu-sinh: Có loại lúa tẻ hoặc là rế củ cải, nên dùng lửa tác tịnh hoặc dùng dao gọt. Đó gọi là tiên tác. Sắp theo thứ tự ở trên.

Tóm lại, có các trường hợp: Hoặc tự mình cắt đứt, hoặc sai người cắt đứt; hoặc tự mình phá, hoặc sai người phá; hoặc tự mình đập nát, hoặc sai người đập nát; hoặc tự mình đốt, hoặc sai người đốt; hoặc tự mình lột vỏ, hoặc sai người lột vỏ.

Tự cắt: Hoặc tự mình dùng phương tiện cắt năm loại thực vật cả ngày không ngừng, thì phạm một tội Ba-dạ-đề. Nếu giữa chừng ngừng rồi cắt tiếp, thì cứ một lần ngừng phạm một tội Ba-dạ-đề.

Sai người cắt: Một lần dùng phương tiện sai người cắt một ngày, thì phạm một tội Ba-dạ-đề. Nếu giữa chừng nói: “Cắt nhanh lên”, thì cứ một lần nói phạm một tội Ba-dạ-đề. Tất cả bốn trường hợp kia như phá, đập nát, đốt, lột vỏ, hoặc tự mình làm, hoặc sai người làm cũng phạm tội như vậy.

Nếu vì Tăng làm tri sự, nhất thiết không được bảo tịnh nhân như: “Cắt cây này, phá cây này, đập nát cây này, lột vỏ cây này”. Nếu nói như thế thì phạm tội. Do đó chỉ nên nói: “Hãy biết cây ấy, hãy làm sạch cây ấy”, nói như thế không có tội.

Nếu đem năm loại thực vật ném vào trong hồ nước, hoặc dưới giếng, hoặc trong cầu tiêu, trong đồng rác, thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Nếu vì thế mà thực vật ấy hư chết, thì phạm tội Ba-dạ-đề.

Nếu Tỳ-kheo nào muốn cho cỏ không sinh trưởng nên đi qua lại trên đó, thì lúc đi phạm tội Việt-tỳ-ni. Nếu làm tổn thương cỏ cây chừng độ vết chân muỗi, thì phạm Ba-dạ-đề. Nếu đứng, ngồi, nằm như trên, cũng đều phạm tội như vậy.

Nếu dùng bút vẽ lên cây làm tổn thương bằng vết chân con muỗi, thì phạm Ba-dạ-đề.

Nếu trên tảng đá sinh rêu, rồi Tỳ-kheo muốn giặt y trên đó, thì không được nhổ bỏ, mà chỉ cho tịnh nhân biết (hàm ý nhờ họ dọn sạch), rồi sau đó mới giặt y. Nếu rêu đó bị ánh nắng làm cho khô, thì được tự tay gỡ bỏ không có tội.

Nếu sau cơn mưa, cây cối ngã trên đất, thì Tỳ-kheo không được dùng tay đỡ lên, nếu đỡ lên thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Nếu làm tổn thương cây, dù chỉ bằng vết chân muỗi, thì phạm Ba-dạ-đề. Nếu tịnh nhân đến đỡ trước rồi Tỳ-kheo đỡ giúp họ, thì không có tội.

Nếu các y Tăng-già-lê, Uất-đa-la-tăng, An-đà-hội, hay tọa cụ, mền gối, giày dép của Tỳ-kheo sinh nấm mốc thì nên chỉ cho tịnh nhân biết, để họ đem phơi nắng cho khô, thì Tỳ-kheo được dùng tay phủ đi.

Nếu trên bánh sinh mốc, thì nên chỉ cho tịnh nhân biết (hàm ý nhờ họ làm sạch mốc), rồi sau đó mới được ăn.

Nếu khi dọn cơm có các thứ như đậu, mè, dưa, mía v.v... thì Thượng tọa nên hỏi: “Đã tác tịnh chưa?”. Nếu họ đáp: “Chưa tác tịnh”, thì bảo họ tác tịnh. Nếu họ nói: “Đã tác tịnh rồi” thì được phép ăn.

Nếu trong một đĩa có nhiều trái cây, mà tác tịnh một trái, thì tất

cả các trái khác cũng được xem như đã tác tịnh. Nếu trái cây đựng từng đĩa khác nhau, thì phải tác tịnh từng đĩa một.

Nếu mía đang còn lá thì phải tác tịnh riêng từng cây. Nếu mía không có lá, được cột thành bó, thì được tác tịnh như trái cây.

Nếu Tỳ-kheo an cư mùa hạ tại A-lan-nhã, nơi ấy có cỏ sinh trưởng phủ kín đường đi, vì sợ mất đường đi nên tóm hai bụi cỏ cột lại với nhau, thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Nếu dùng vật khác cột lại làm dấu mà đi, đến khi trở về mở ra, thì không có tội.

Nếu Tỳ-kheo ở trong núi, khi mưa, đường sá bùn đất trơn trượt, lúc đi trượt chân suýt bị té, bèn nắm cỏ nhưng cỏ đứt, lại nắm cái khác thì không có tội.

Nếu bị nước cuốn trôi, nên Tỳ-kheo chụp lấy cỏ làm cho cỏ đứt, thì cũng không có tội.

Nếu khi trét phen đất mà khát nước, muốn uống nước, nhưng vì tay có bùn, thì được dùng lá cây múc nước uống. Nếu không có tịnh nhân lấy lá cây, thì được leo lên cây dùng lá cây tươi đựng nước uống; ngưng không được bứt đứt lá cây. Nếu cây cao sử dụng không được, thì được quăng cây xuống, lấy lá khô múc nước uống. Nếu Tỳ-kheo bứt đứt lá cây xanh non thì phạm Ba-dạ-đề.

Nếu làm đứt lá cây có nhiều chân cứng, chắc thì phạm Ba-dạ-đề. Nếu bứt đứt lá cây đã úa vàng, thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Nếu gió thổi làm rụng ba loại lá cây (tươi, úa và khô) rồi lấy dùng, thì không có tội.

Nếu Tỳ-kheo hái trái cây tươi, thì phạm Ba-dạ-đề. Nếu hái trái cây sắp chín thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Nếu hái trái chín thì không có tội.

Nếu Tỳ-kheo đi đường, ban đêm nằm ngủ trên cỏ tươi mà tưởng là cỏ khô, thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Hoặc cỏ khô mà tưởng cỏ tươi, cũng phạm Việt-tỳ-ni. Cỏ tươi mà tưởng cỏ tươi thì phạm tội Ba-dạ-đề. Cỏ khô mà tưởng cỏ khô thì không có tội.

Nếu trong thành phố hoặc xóm làng có nhà từ đường, nơi ấy có cây cối cành lá, dù là khô cũng không được bẻ lấy. Nếu bẻ thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Về bốn trường hợp đối với cây cối cũng như trong vấn đề cỏ tươi đã nói ở trên.

Nếu Tỳ-kheo khi đi đại tiểu cần dùng nước phải đi đến hồ lấy nước, nhưng trên mặt hồ đầy cả lục bình, thì không được dùng tay gạt cho lục bình trôi đi để lấy nước, mà phải tìm lối đi của bò, ngựa hoặc rấn, hoặc ếch. Nếu không có lối đi, thì cầm cục đất ném trên không rồi nói như sau: “Đi lên đến cõi Phạm Thiên”, chờ khi cục đất rơi xuống rồi gạt bèo, lấy nước dùng thì không có tội. Nhưng nếu làm cho bèo cỏ

---

trong nước bị lật úp xuống, thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Nếu vớt bè o cỏ ném lên bờ thì phạm Ba-dạ-đề.

Khi vào hồ nước tắm, nếu có cỏ tươi vướng vào mình, nên dùng nước xối cho trôi xuống nước. Nếu nhổ nắm buổi mai, thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Khi nhặt phân bò khô mà dính luôn cả cỏ tươi thì phạm Ba-dạ-đề. Thế nên nói (như trên).